

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J. B.**, bytem N. B. 2136/7, P. 1 – B., zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2013, č. j. KUJI 62844/2013, sp. zn. OOSČ 241/2013 OOSC/87,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností ze dne 16. 9. 2013, č. j. KUJI 62844/2013, sp. zn. OOSČ 241/2013 OOSC/87, **se zrušuje** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náklady řízení ve výši **20.342 Kč** do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, Oddělení ostatních správních činností ze dne 16. 9. 2013, č. j. KUJI 62844/2013, sp. zn. OOSČ 241/2013 OOSC/87, kterým bylo dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) částečně změněno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále jen správní orgán prvního stupně), ze dne 13.2.2013, č. j. MMJ/OD/25675/2012-10, JID: 19407/2013/MMJ.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 29.11.2012 v 09:03 hod. jako řidič motorového vozidla zn. VW Passat Variant, reg. zn. 2AH 5545 překročil na silnici č. II/353 ve směru jízdy na obec Stáj nejvyšší dovolenou rychlost v obci Zhoř (50 km/hod) o 23 km/hod. Silničním laserovým rychloměrem zn. MicroDigiCam LTI mu byla hlídkou OSD Policie ČR Jihlava naměřena rychlost 76 km/hod. Po odečtu možné odchylky měřicího zařízení byla nejnižší možná naměřená rychlost vozidla stanovena na 73 km/hod. Výpisem z evidenční karty řidiče bylo doloženo, že žalobce tento přestupek spáchal v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát. Za spáchaný přestupek byla žalobci podle ust. § 125c odst. 4 písm. e) a odst. 5 zákona o silničním provozu s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) a c) zákona o přestupcích uložena pokuta v částce 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 4 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, s odkazem na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč.

K odvolání žalobce bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rozhodnutím žalovaného změněno tak, že pokuta a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel uložené žalobci za přestupek byly sníženy tak, že ve výroku napadeného rozhodnutí slova „v částce 5.000 Kč“ byla nahrazena slovy „v částce 3.500 Kč“ a slova „po dobu 4 měsíců“ byla nahrazena slovy „po dobu 2 měsíců“. Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný postupoval chybně, pokud žalobou napadené rozhodnutí doručoval R. K., nar. ..., bytem P. 1954, P. 5 jako údajnému zástupci žalobce, stejně jako tak učinil i správní orgán prvního stupně. Žalobce tvrdí, že R. K. ke svému zastupování nezmocnil, ale o zastoupení s ním pouze jednal, zaslal mu kopii plné moci z evidenčních důvodů a dohodl se s ním, že k tomu, aby byla plná moc platná a zastoupení mohlo vzniknout, je zapotřebí zaslat originál plné moci správnímu orgánu, nebo doložit dokument vzniklý pomocí autorizované konverze, případně plnou moc elektronicky podepsat. Vzhledem k tomu, že plná moc nebyla správnímu orgánu doložena s originálem podpisu zmocnitele, a nebyla předložena ani její kopie vzniklá autorizovanou konverzí, ani její kopie nebyla opatřena elektronickým podpisem, má žalobce za to, že zmocnění nebylo prokázáno a správní orgán prvního stupně i žalovaný měli doručovat přímo žalobci, nikoli jeho domnělému zmocněnci R. K. Žalobce je toho názoru, že doručení rozhodnutí R. K. na sebe nevázalo právní účinky, neboť se nejednalo o zmocněnce, a že na rozhodnutí je třeba hledět jako na doručené až ode dne 2.1.2014, kdy se žalobce dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně a nahlédl do spisu.

Žalobce má za to, že k doručení rozhodnutí žalovaného nedošlo ani v případě, kdy by soud přistoupil na tezi, že pan R. K. byl zmocněncem žalobce. Jak totiž vyplývá ze spisového materiálu (podání ze dne 12.2.2013, list č. 23), pan R. K. požádal správní orgán o doručování písemností v rámci projednávaného řízení na e-mailovou adresu ..., avšak žalovaný své rozhodnutí na uvedenou adresu nedoručil, ani jiným způsobem panu R. K. nepředal. Žalobce i z tohoto důvodu namítá, že k doručení rozhodnutí žalovaného došlo až dne 2.1.2014.

Vzhledem k tomu, že ke spáchání přestupku, pro který bylo řízení vedeno, došlo dne 29.11.2012, žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného bylo doručeno až poté, co ve smyslu

ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích zanikla odpovědnost za přestupek. Z tohoto důvodu žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 15.4.2014 k námitce neprokázaného zastoupení uvedl, že R. K. prokázal své zmocnění společně s omluvou z ústního jednání, které bylo v předmětné věci nařízeno na den 13.2.2013, plná moc obsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti, a proto správní orgán prvního stupně i žalovaný v dalším řízení s R. K. jednali jako se zmocněncem žalobce, neboť zmocnění nebylo odvoláno ani vypovězeno, kromě toho R. K. jako zmocněnec žalobce činil v průběhu řízení další úkony. Žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí bylo R. K. jako zmocněnci žalobce prokazatelně doručeno dne 30.9.2013 fikcí doručení v souladu s ust. § 23 a 24 správního řádu.

Žaloba datovaná dnem 2.3.2014 byla podle názoru žalovaného podaná opožděně a žalovaný proto navrhuje, aby byla jako opožděná soudem odmítnuta.

Ve správním spisu se nachází mimo jiné oznámení přestupku ze dne 29.11.2012 sepsané na místě, fotodokumentace přestupku ze dne 29.11.2012, 09:03 hod. s číslem snímku 4144 a kopie ověřovacího listu silničního laserového rychloměru zn. MicroDigiCam LTI v. č. UX 018266. Součástí spisového materiálu je také úřední záznam Policie ČR ze dne 2.12.2012 sepsaný pprap. A. H. a výpis z evidenční karty řidiče.

Dne 24.1.2013 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu projednání přestupku nařízenému na den 13.2.2013. Dne 12.2.2013 ve 23:48 hod. bylo na e-podatelnu správního orgánu prvního stupně zasláno podání obsahující jednak plnou moc udělenou žalobcem panu R. K., LL.M., nar. ..., trvale bytem P. 1954, P. 5, k zastupování ve správním řízení o přestupku, a jednak omluvu z jednání z důvodu kolize s jiným jednáním zmocněnce. Správní orgán prvního stupně nepovažoval omluvu za omluvu učiněnou bezodkladně a z důležitého důvodu, a proto dne 13.2.2013 projednal přestupek v nepřítomnosti žalobce. V průběhu jednání byly provedeny důkazy listinami, které byly součástí spisového materiálu.

Dne 13.2.2013 bylo vydáno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, č. j. MMJ/OD/25675/2012-10, JID: 19407/2013/MMJ. Proti tomuto rozhodnutí podal zmocněnec žalobce včasné blanketní odvolání, které bylo na základě výzvy správního orgánu prvního stupně ve lhůtě doplněno. Odvolání obsahovalo mimo jiné žádost zmocněnce o zasílání veškerých písemností v rámci tohoto řízení na e-mailovou adresu ... (bod VI. odvolání). O odvolání žalobce rozhodl Krajský úřad Jihomoravského kraje Vysočina, Oddělení ostatních správních činností, rozhodnutím ze dne 16. 9. 2013, č. j. KUJI 62844/2013, sp. zn. OOSČ 241/2013 OOSC/87, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 7.5.2014, č. j. 41 A 11/2014-20 žalobu dle ust. § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.) jako opožděnou odmítl, neboť měl za to, že tato byla podána po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3.7.2014, č. j. 9 As 162/2014-31 bylo toto usnesení Krajského soudu v Brně zrušeno a věc

byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Krajský soud je ve smyslu ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušovacím rozsudku.

Žaloba je důvodná.

Předně soud konstatuje, a tento závěr byl potvrzen i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3.7.2014, č. j. 9 As 162/2014-31, dostupným na www.nssoud.cz, jehož právním názorem je zdejší soud vázán, že nelze mít pochybnosti o tom, že žalobce byl v řízení před správními orgány zastoupen panem R. K., LL. M., bytem P. 1954, P. 5. Veškerou argumentaci zpochybňující toto zastoupení, včetně namítaného doložení kopie plné moci, považuje zdejší soud za ryze účelovou.

Ze správního spisu je zcela zřejmé, že tento zástupce v průběhu řízení jménem žalobce jednal. Oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno přímo stěžovateli, ten se však na jednání nedostavil, ale prostřednictvím svého zmocněnce poslal omluvu. Pokud by došlo k natolik absurdní situaci, že by zmocněnec bez vědomí zmocnitele jednal jeho jménem, tj. převedeno na posuzovanou věc, žalobce by skutečně o svém zastupování nevěděl, pak by se nepochybně na jednání buď dostavil sám, nebo by se sám z jednání omluvil. Nic takového se však nestalo. Naopak součástí omluvy z jednání byla kopie plné moci, jejíž udělení žalobce nerozporuje (ačkoli tvrdí, že byla udělena pouze pro evidenční účely), jakož i žádost o doručování veškerých písemností na emailovou adresu ... Důvodem omluvy z tohoto jednání byla tvrzená kolize zmocněnce s jednáním ve věci jiného obviněného.

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo doručováno zmocněnci, a to nejprve na zmocněncem uvedenou elektronickou adresu ... a následně, když nebylo ve lhůtě ze strany zmocněnce potvrzeno převzetí písemnosti, prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu P. 1954/28, P. 5, která byla odborem evidence obyvatel Magistrátu města Jihlavy potvrzena jako adresa trvalého pobytu. Přestože bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zmocněnci žalobce doručeno fikcí, tento podal jménem žalobce dne 11.3.2013 včasné odvolání, byť neobsahující zákonem stanovené náležitosti. Na výzvu správního orgánu prvního stupně k doplnění náležitostí v pětidenní stanovené lhůtě zmocněnec žalobce reagoval a dne 25.3.2013 odvolání stanoveným způsobem doplnil.

Tvrzení stěžovatele (srov. část II. žaloby), že se zmocněncem pouze jednal, kopii plné moci zaslal jen pro účely evidence, neboť se dohodli, že zastoupení bude platné až po zaslání originálu plné moci, soud považuje za pouhou účelovou procesní konstrukci, která neodpovídá průběhu správního řízení. Námitky zpochybňující zastupování jsou součástí předem připraveného scénáře, jehož jediným účelem je správní řízení prodlužovat, zpochybňovat doručování, případně zastupování, a dosáhnout tímto způsobem uplynutí zákonem stanovené prekluzivní lhůty pro uložení sankce. Je samozřejmě věcí stěžovatele, jakou procesní obranu a strategii zvolí, nicméně tvrzením, že nevěděl o úkonech prováděných zmocněncem, soud nemohl uvěřit. Ostatně bylo by také poměrně překvapivé, že by pan K. zcela zdarma a pro vlastní potěšení, navíc tajně, zastupoval před správními orgány řidiče, kterým je obvykle ukládán zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.7.2014, č. j. 9 As 162/2014-31, dostupný na www.nssoud.cz)

Soud však musel přisvědčit žalobní námitce, že rozhodnutí žalovaného nebylo žalobci procesně řádným způsobem doručeno.

Na základě studia správního spisu soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného ze dne 16.9.2013, č. j. KUJI 62844/2013, sp. zn. OOSC 241/2013 OOSC/87 bylo žalobci doručováno na adresu trvalého pobytu zmocněnce R. K. (P. 1954/28, P. 5). Na této adrese nebyl adresát zastižen a zásilka obsahující rozhodnutí žalovaného nebyla vyzvednuta ani v zákonné úložní lhůtě. Soud se proto zabýval otázkou, zda při doručování rozhodnutí žalobci, resp. zmocněnci na tuto adresu, byly splněny podmínky pro aplikaci zákonné fikce podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu.

Doručení písemnosti fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu může nastat pouze za předpokladu splnění zákonem stanovených podmínek pro tento způsob doručení. Jednou z těchto podmínek je i okolnost, že správní orgán nemá podle zákona doručovat jiným způsobem.

Podle § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.

Podle § 19 odst. 3 správního řádu, nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Z jazykového a systematického výkladu citovaných ustanovení správního řádu vyplývá, že sdělí-li účastník řízení správnímu orgánu adresu pro doručování (tzv. doručovací adresu), pak je správní orgán povinen doručovat písemnosti na tuto adresu, nikoliv na adresu trvalého pobytu účastníka řízení. Relevantní komentářová literatura k tomuto institutu uvádí, že požadavek účastníka řízení, aby mu doručoval písemnosti na adresu pro doručování nebo na elektronickou adresu, je podáním ve smyslu § 37 správního řádu a musí tedy splňovat náležitosti podání a musí být učiněn tam stanoveným způsobem (odst. 4). Adresou pro doručování může být v případě fyzické osoby např. její faktický pobyt, tedy místo, kde skutečně žije, nebo jiná adresa (Vedral, J. Správní řád. Komentář. Bova Polygon, 2006, s. 165). (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.2.2012, č. j. 3 Ads 131/2011 – 44, dostupný na www.nssoud.cz).

Zákon v daném případě nejenže umožňuje doručování zásilek na adresu sdělenou účastníkem řízení, ale v ust. § 20 odst. 1 správního řádu tuto adresu uvádí jako první v pořadí. Pokud je tedy účastníkem řízení správnímu orgánu sdělena adresa pro doručování, a dojde ke splnění ostatních zákonem stanovených podmínek, je dle názoru soudu povinností správního orgánu doručovat písemnosti primárně na tuto adresu.

Jak vyplývá ze správního spisu, první podání zmocněnce žalobce učiněné vůči správnímu orgánu prvního stupně (tj. omluva z ústního jednání ze dne 12.2.2013) obsahovalo mimo jiné pod bodem V. výslovnou žádost o zasílání veškerých písemností v rámci tohoto

řízení na e-mailovou adresu ... Žádost téměř totožného znění obsahovalo pod bodem VI. i doplněné odvolání ze dne 25.3.2013 odeslané právě z elektronické adresy ... na e-podatelnu správního orgánu prvního stupně. Obě tyto podání zmocněnce žalobce splňovaly náležitosti podání a byly učiněny způsobem stanoveným v ust. § 37 správního řádu, proto je podle názoru soudu nepochybně nutné elektronickou adresu ... považovat za adresu pro doručování ve smyslu ust. § 19 odst. 3 správního řádu. Správní orgán prvního stupně ostatně tuto adresu jako adresu pro doručování posuzoval, jelikož jak rozhodnutí o přestupku ze dne 13.2.2013, č. j. MMJ/OD/25675/2012-10, JID: 19407/2013/MMJ, tak výzva k doplnění podání mu byla na tuto adresu doručována, a to včetně citace relevantních ustanovení § 19 správního řádu.

Na základě shora uvedeného má soud za to, že žalovaný byl povinen žalobou napadené rozhodnutí primárně doručovat na zmocněncem žalobce sdělenou adresu pro doručování – na elektronickou adresu ..., a až v případě, že by nedošlo k potvrzení převzetí takto doručované písemnosti ve smyslu ust. § 19 odst. 8 správního řádu (*...v případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.*), by měl postupovat tak, jako by zmocněnec žalobce o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Tím, že však žalovaný neučinil ani pokus o doručení rozhodnutí na tuto elektronickou adresu, a na místo toho rozhodnutí doručoval přímo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce, postupoval v rozporu s ust. § 20 odst. 1 správního řádu, když nerespektoval zde stanovené pořadí adres pro doručování. V důsledku toho, že žalovaný doručoval rozhodnutí jiným způsobem, než jak mu přikazoval zákon, nemohlo dojít ani k doručení rozhodnutí fikcí podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu na adresu trvalého pobytu. Jak totiž již bylo řečeno, jednou z podmínek pro doručení písemnosti fikcí je splnění stanovených podmínek pro tento způsob doručení, což v daném případě nenastalo.

Na základě shora uvedeného má soud za to, že žalobou napadené rozhodnutí nebylo žalobci, resp. jeho zmocněnci dosud řádným způsobem doručeno. Na druhou stranu však soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009 č. j. 1 Afs 148/2008 – 73, dle něhož *„je-li adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta.“* Pokud tedy žalobce v žalobě uvádí, a tato okolnost vyplývá i ze správního spisu, že rozhodnutí mu bylo doručeno v průběhu nahlížení do spisu dne 2.1.2014, má soud za to, že tento den lze považovat za okamžik doručení rozhodnutí, resp. za okamžik, kdy se žalobce dozvěděl o existenci rozhodnutí a od kdy měl žalobce možnost se seznámit s jeho obsahem, tj. za počátek dvouměsíční lhůty pro podání žaloby. Pokud tedy žalobce doručil žalobu soudu prostřednictvím datové schránky dne 2.3.2014, lze konstatovat, že tato byla podána v souladu s ust. § 72 odst. 1 s. ř. s., tj. včas.

V souvislosti se shora uvedenými závěry se soud zabýval rovněž otázkou zániku odpovědnosti za přestupek dle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Podle tohoto ustanovení přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Zde stanovená lhůta je prekluzivní, nepřichází proto v úvahu její přerušení nebo stavení. Ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci. Procesním důsledkem zániku odpovědnosti za přestupek ve smyslu ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je, že správní orgán nemůže řízení o přestupku zahájit a v řízení již zahájeném pokračovat, a to bez

ohledu na to, zda okolnost, která je důvodem zániku odpovědnosti, nastala v řízení prvostupňovém nebo v řízení odvolacím.

Podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Jak vyplývá ze správního spisu, k jednání, které bylo v daném případě posuzováno jako přestupek, došlo dne 29.11.2012. Prekluzivní lhůta dle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích tedy uplynula dne 29.11.2013. Vzhledem ke shora uvedeným právním závěrům ohledně doručování rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že lhůta k projednání přestupku podle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích v daném případě marně uplynula, aniž by v této lhůtě rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci. Za této situace soudu nezbylo, než rozhodnutí žalovaného pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušit. Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán bude v dalším řízení vázán právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl; ve spojení s ust. § 110 odst. 3 s. ř. s., dle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. V dané věci byl úspěšný žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že v řízení o žalobě žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, za 2 úkony právní služby po 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a, d) vyhl. č. 177/1996 Sb., v účinném znění (převzetí a příprava věci, žaloba) a 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), a v řízení o kasační stížnosti za zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč, za 1 úkon právní služby ve výši 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. (kasační stížnost) a 1x režijní paušál ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Odměna právního zastoupení byla zvýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 20.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. ledna 2015

Za správnost vyhotovení:
Eva Drlová

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně